

[Christmas Møller.]

Naar jeg kalder ham en højtfortjent Embedsmand, tror jeg ikke, nogen vil modsige mig, allermindst den højtærede Statsminister, der har tilbudt ham Fortjenstmedaillen i Guld som Anerkendelse af de for Danmark særligt ærefulde og værdifulde Resultater af hans Indsats i internationale Forhandlinger i vigtige Skibsfartsanliggender. Fhv. Kontorchef Krogh har nu udsendt en Pjece, i hvilken han i behersket Form, men med den yderste Bitterhed beklager sig over at være uretfærdigt behandlet og haardt krænket paa sin Ære som Embedsmand af den højtærede Handelsminister. Det fremgaar af Pjecen, at han sluttelig blev afskediget paa Grund af Oplysninger, som Rigsadvokat Pihl havde fremskaffet ved en Undersøgelse. Kontorchef Krogh gjorde gældende, at Rigsadvokaten har ydet den højtærede Handelsminister omtrent samme Betjening som den, en Skarpretter faar af sin Medhjælper, men saavel Rigsadvokatens Redegørelse til Ministeren som det Materiale, hvorpaa den bygger, foreligger kun i absolut fortrolig Form. Man er saaledes afskaaret fra at dømme Parterne imellem. Men Kontorchef Kroghs Hovede rullede i hvert Fald omgaende, og her er det, jeg siger, at en saadan Eksekution af en Embedsmand, tilmed en særlig veltjent Embedsmand, maa ikke kunne foregaa i Henhold til hemmelige Papirer. Her bør Kortene lægges paa Bordet, saaledes som de uvægerligt, ja, jeg tror ligefrem grundlovsmæssigt, bliver det i Sverige. At unnlade det er at overtræde en demokratisk Grundsætning. Vi fra vor Side udbeder os den højtærede Ministers Bidrag til at faa denne Sag fuldt oplyst, og vi vil virke for, at Offentlighedsprincippet i vid Udstrækning kommer til Anvendelse i tilsvarende Tjenestemandssager.

Den højtærede Justitsminister har i Radioen givet meget udførlige Oplysninger om Antallet af her i Landet fastboende Jøder og om Antallet af fremmede Jøder, der midlertidig befinder sig her i Landet. Tallene var beskedne, og Ministerens Meddelelser om, hvorledes Myndighederne forholder sig over for Presset af jødiske Personer, der søger at bjærge sig ind paa dansk Grund, maatte overbevise enhver om, at om nogen Mulighed for Invasion er der ikke Tale her, saa lidt som i vore Nabolande Sverige og Norge, hvor man synes at holde lige saa godt Maade med sin Humanitet som vi. Men naar den højtærede Justitsminister i Slutningen af sit Radioforedrag talte om, hvor ulideligt det var for en

Mand i hans Embede at maatte tage Ansvaret for en stadig strengere, mere umenneskelig Behandling af jødiske Medmennesker fra Udlandet, hvor meget det end skete af Hensyn til vort eget Lands Interesser, saa forstaar jeg ham; jeg deler af fuldt Hjerte hans Ønske om, at de store afgørende Lande maa finde Udvej af denne frygtelige Misère. Og jeg vil i denne Forbindelse spørge den højtærede Udenrigsminister, om den danske Regering for sit Vedkommende har taget Stilling til den nederlandske Regerings Opfordring til en Række Lande om at medvirke til en fælles Løsning. Hvis det lykkes at anvise beboelige Steder paa Kloden til de Jøder, som europæiske Lande ikke vil huse, maatte Danmark vel, ligesom det synes at være Tilfældet med Holland, i sin Egenskab af Mellemstation kunne stille sig noget gæstfriere over for saadanne Emigranter, end det nu er muligt.

Fra det tragiske Verdensproblem, jeg her har berørt, gaar jeg over til det jævne Emne, som dansk Politik nu engang er.

Der er nu gaaet et Aar, siden jeg — det var den 16. November i Fjor — opfordrede den højtærede Statsminister til at sætte Fart paa Forhandlingerne om den nye Forfatning. Jeg har en Følelse af, at jeg ikke er blevet yngre i det Aar, der er gaaet siden da, og efter et Venstreblads Mening har Aaret været saa haardt ved mig, at jeg nu endelig er blevet fuldkommen sindssyg. Alligevel skylder jeg Sandheden at sige, at jeg ikke fortryder den Opfordring, som jeg dengang rettede til den højtærede Statsminister. Maaske var min Opfordring ikke overflødig, i hvert Fald blev den taget til Følge, og jeg skylder den højtærede Statsminister og de øvrige Repræsentanter for Regeringspartierne, med hvem vi fra vor Side har forhandlet og stadig forhandler om Forfatningsændringen, at sige, at de har været kulante Makkere og vist ærlig Vilje til at fremme Sagen, skønt de vidste, men ganske vist ogsaa fra første Færd, at den konservative Rigsdagsgruppe ikke stod samlet, men kun med et Flertal bag den konservative Forfatningspolitik. Jeg sagde, at vi havde haft kulante Makkere. Dermed er naturligvis ikke sagt, at vi har haft med Folk at gøre, der gav os alt eller blot næsten alt, hvad vi ønskede. Men Forhandlingsresultatet vil dog efter mit Skøn blive et saadant, at den Forfatningskamp, der faktisk begyndte med Grundloven af 1866, og som i Virkeligheden stadig har drejet sig om det samme, nemlig om at vende tilbage til 1849-Grundlovens Bestemmelse om, at begge Rigsdagens Ting